

Ι Ρ Π Ε

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ: Διὰ τὴν Ἑλλάδα ἑτησίως δραχμὰς 6. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φράγκα χρυσᾶ 7.

Ἔτος Β'

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὀδὸς Πετράκη, ἀριθ. 26 (πλησίον Μητροπόλεως)

Ἀριθμ. 16

1 Μαΐου 1899

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Φ. ΚΛΑΔΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δοκίμιον Ἰλιάδος. Μετάφρασις Γεωργίου Παράσχου. — Τὸ Κύκνειον Ἄσμα. Μυθιστορία Georges Ohnet. — Ἀνάστασις ἀγάπης (ποίημα) ὑπὸ Κωστῆ Παππαδοπούλου. — Ὁ Θάνατος τοῦ Ναύτη ὑπὸ Ι. Π. Ἰωαννίδου (συνέχεια) — Ἀπὸ τῆς «Πιτρὸς Ἀλήθευς» ὑπὸ Ο. Κ. — Βιογραφία Φωβέλ (μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) ὑπὸ * (συνέχεια) — Ἀνάλεκτα ὑπὸ Ρακοσυλλέκτου. — Νεαὶ ἐκδόσεις κτλ. κτλ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

1899

Ν. ΒΑΚΤΑΛΟΠΟΥΛΟΥ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΥ

ΕΛΙΞΗΡΙΟΝ ΑΝΤΙΠΥΡΕΤΙΚΟΝ, ΣΦΡΙΓΟΦΟΡΟΝ, ΤΟΝΩΤΙΚΟΝ

Τὸ θεῖον τοῦτο φάρμακον θεραπεύει ἀσφαλῆστατα τοὺς πάσχοντας ἐκ διαλειπόντων καὶ ἐλωδῶν πυρετῶν ἐν γένει, τὸν ἰκτερον τὴν ἀνικανότητα, τὴν κεφαλαλγίαν καὶ τὴν χλωρώσιν. Διεγείρει τὴν ὄρεξιν καὶ τονώνει τὸν στομάχον. Ἀναμφισβητήτως προλαμβάνει τὴν φυματίωσιν (φθίσην) καὶ θεραπεύει ταύτην ἐν τῷ πρώτῳ σταδίῳ. Εἰς τοὺς γέροντας ἐπαναφέρει τὸ σφῆρος. Προσδίδει τοῖς ἀδυνάτοις καὶ καχεκτικοῖς τὴν βίωσιν καὶ βελτίωσιν τῆς ζωῆς. Ἀντικαθιστᾷ τὰς σιδηρούχους συσκευασίας χωρὶς νὰ βαρύνῃ τὸν στομάχον, τὸν οἶνον τοῦ Κολᾶ καὶ τὸν τῆς κίνας, καθὼς καὶ τὸ ἔλαιον τοῦ Ἡπατος τοῦ ὀνίσκου. Ἀλλάνθαστον κατὰ τῶν νευρασθενειῶν, τῆς σπερματορροίας καὶ ἐν γένει τῆς ἀναιμίας καὶ τῆς ἀκρατίας τῶν οὔρων. **Ἡ Φιάλη δρ. 6**

Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλεται ἀντὶ δραχμῶν... 8
Εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν ἀντὶ φράγκων χρυσῶν... 12

ΥΓΡΟΝ ΑΝΤΙΒΛΕΝΝΟΡΡΟΙΑΚΟΝ Ἐσθεμμένον ὑπὸ χιλιάδων ἐπιτυχιῶν ΕΦΕΥΡΕΘΕΝ ΤΩ 1886

Τὸ θαυματουργὸν τοῦτο φάρμακον θεραπεύει ἀλάνθαστος καὶ ἀνευ συνεπειῶν τὴν ὀξείαν, χρονίαν καὶ χρονιωτάτην βλεννορροίαν καθὼς καὶ τὴν λευκορροίαν τῶν γυναικῶν. Τῶν μὲν ἀνδρῶν εἰς 8 ἡμέρας, τῶν δὲ γυναικῶν εἰς 6.

Ἐπιτυχία ἑκατὸν ἐπὶ τοῖς ἑκατόν
Τὸ φάρμακον τοῦτο εἶνε καὶ ἀλάνθαστον προφυλακτικὸν κατὰ τῆς βλεννορροίας καὶ ἐν γένει τῶν ἀφροδισιακῶν.
Τὸ γνήσιον πωλεῖται μόνον ἐν τῷ φαρμακείῳ ὁ «ΓΑΛΗ-

ΝΟΣ» Ν. Βακταλοπούλου, διασταύρωσις ὀδῶν Ἴπποκράτους καὶ Σόλωνος ἀριθ. 79.

Ἐν τῷ φαρμακείῳ παραμένει εἰδικὸς ἰατρός καὶ ἐφευρέτης τοῦ Φαρμάκου, δεχόμενος δωρεὰν τοὺς πάσχοντας ἀνδρας καὶ γυναῖκας. Διὰ τὰς γυναῖκας ἰδιαιτέρως αἰθουσα 10—12 καὶ 3—5 μ. μ.

Ἐκάστη φιάλη δρ. 5.50. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλεται ἀντὶ δρ. 8 καὶ εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 8.

Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις!

Ἰδὼν Λουτρακίου ἢ φιάλη λεπ. 35

ΓΑΛΗΝΙΝΗ

Φάρμακον κατὰ παναρχαιοτάτην συνταγὴν παρασκευαζόμενον. Ἡ ΓΑΛΗΝΙΝΗ θεραπεύει μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος ῥιζικῶς καὶ ἀνευ ὑποτροπῆς ἅπαντα τὰ εἶδη τῶν ὀξέων καὶ χρονίων ρευματισμῶν, τὰς ἰσχιαλγίας ἀρθρίτιδας καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. Εἶνε τὰ μάλιστα ἀποτελεσματικὴ εἰς εἰς πάντα πόνον τοῦ σώματος ἐξ οἰασθῆποτε αἰτίας προερχόμενον. Οὐδὲν δὲ μειονέκτημα παρουσιάζει χρησιμοποιομένη (οὔτε τὴν ἐπιδερμίδα χρωμαίνει, οὔτε φλυκταίνωσιν παράγει. οὔτε καύσιν αἰσθάνεται ὁ πάσχων ἐπὶ τοῦ πάσχοντος μέρους μετὰ τὴν ἐπίτριψιν), ὡς συμβαίνει δι' ἄλλων φαρμάκων, ἀπομιμήσεων τῆς ΓΑΛΗΝΙΝΗΣ.

Αἱ ἐπιτυχίαι τῆς ΓΑΛΗΝΙΝΗΣ εἶνε ἑκατὸν ἐπὶ τοῖς ἑκατόν. Τιμὴ ἑκάστου φιαλιδίου ἐν Ἑλλάδι δραχμ. 5 καὶ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 5. Μετὰ τὴν αὐτὴν τιμὴν ἀποστέλλεται ταχυδρομικῶς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ.

Θεραπεία ἡγγυμένη

Εἰς τοὺς μὴ θεραπευομένους ἐπιστρέφεται τὸ ἀντίτιμον, ἐὰν τοῦτο βεβαιωθῇ.

ΜΕΓΑ ΑΤΜΟΣΚΙΝΗΤΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ ΤΟΠΟΪΑΣ

ΤΗΣ Β. ΑΥΛΗΣ

ΥΙΩΝ ΜΙΧΑΗΛ ΠΑΛΜΟΥΤΣΟΥ

Τὸ τελειότερον κατὰ τὴν οἰνοπνευματοποιίαν ἐν Σύρῳ τῶν υἱῶν Μιχ. Παλμούτσου, παράγει τὰ ἐκλεκτότερα ποτά, ἐφάμιλλα τῶν καλλιτέρων εὐρωπαϊκῶν ἐργοστασίων, ἧτοι: ἐξ ἀγνῆς σταφυλῆς Κονιάκ—Μαστίχαν—Κακάο—Μαρασίνιον—Βανίλλιαν—Ἄνθος—Τριαντάφυλλον—Ρώμη—Ζαμάικα—Ρακὶ καὶ ἐν γένει ἅπαντα τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά καὶ ἡδύποτα (Liqueur).

Κατὰ τὴν οἰνοπνευματοποιίαν ἐπὶ τῆς παραλίης, τελείως εὐρωπαϊκῶν, τὸ μόνον ἐν Σύρῳ ἀφειλόμενον εἰς τοὺς φιλοπροόδους καὶ βέλτους υἱούς Μ. Παλμούτσου.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΕΞΑΓΩΓΗ Εἰς ὈΛΗΝ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΕΝ ΣΠΕΤΣΑΙΣ
Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΥ ΚΑΙ ΙΑΤΡΟΥ

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ παραθερίσωσιν ἐν Σπέτσαις τὸ ἀρίτως καταρτισθὲν Φαρμακεῖον τοῦνο.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ «ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ»

45—Ὀδὸς Σταδίου—ΑΘΗΝΑΙ—Ἐναρτί Ἀρσακίου 45
Διευθυντὴς ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΒΟΤΕΑΣ

Κατάλληλον δ' οἰκογενείας. Σαλόνι τῆς ὑποδοχῆς. Ἀναγνωστήριον, Σαλόνιον διὰ τὰς κυρίας μὲ πιάνο, Καπνιστήριον, Ἐστιατόριον μεγαλοπρεπῆς φωτισόμενον δι' ἠλεκτρισμοῦ. Πρόγευμα 2 1/2 δρ. Δεῖπνον 3 δραχμ. Δέχεται καὶ παραγγελίας γευμάτων ἐπὶ ἰδιαιτέρως συμφωνίᾳ.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΣΤΡΑΤΗ

37 Ὀδὸς Σταδίου 37 ἔναρτι Ἀρσακίου

Καλαισθησία ἐκτελέσεις καὶ ἐφαρμογὴ ὑποδημάτων τελειοτάτη
Εἰλικρινῆς ἐκτελέσεις πάσης παραγγελίας.

Πλουσία συλλογὴ ἐτοιμῶν ὑποδημάτων.

Πλοῦτος καὶ ποικιλία δερμάτων Εὐρωπαϊκῶν ἀρίστης ποιότητος.

ΤΙΜΑΙ ΑΝΕΠΙΔΕΚΤΟΙ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ἀρκεῖ μία μόνη ἐπισκεψίς

**Ἐν τῇ καταναλώσει τὸ κέρδος
ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ**

ΙΡΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

Ἔτος Β'

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἄριθ. 16

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

Ἐσωτερικοῦ Δρ 6 — Ἐξωτερικοῦ Φρ. χρ. 7

1 Μαΐου 1899

Κ. Φ. ΚΛΑΔΟΣ

Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ΔΟΚΙΜΙΟΝ ΙΛΙΑΔΟΣ

Ε

Εἰς τοῦ Τυδέως τὸν υἱόν, τὸν Διομήδην τότε Ἴσχυν καὶ θάρρος ἔδωκεν ἡ Ἄθηνά, ἐν μέσῳ Ν' ἀστράφει τῶν πολεμιστῶν καὶ φημισθῆ ἔξοχος. Σπινθήρας ἔχονα φωτὸς τὸ κράνος κ' ἡ ἄσπις του, καθὼς ἀστὴρ ἑρηνῶν μαρμαρυγῆ, ὅπταν Χρυσόνη τὸν ὠκεανὸν καὶ στίλβον ἀναβαίνει. Τοιοῦτον ἐκ τῶν ὤμων του καὶ τοῦ μετώπου σέλας Ἐτκόρη, καὶ τὸν ὠθησεν ὅπου βοή καὶ φόνος. Ἦτον ἐν Τροίᾳ μεγίστην ἐνάρετος, εὐδαίμων καὶ τοῦ Ἡραίουτοῦ ἱερεὺς ὁ Δάρης, ἔχων δύο Ἰὶ ὡς τῶν ὀπλων ἐγκρατεῖς, Ἰδαῖον καὶ Φηγέα. Αὐτοῖ, προβάτης ἔπασαν ἐπάνω του συγχρόνως. Μὲ τ' ἄρμα οὔτοι, καὶ πεζὸς ἐφόρημα ὁ Τυδείδης. Ὅπταν δὲ προβαίνοντες σχεδὸν εἰς χεῖρας ἤλθον, τὸ δόρυ πρῶτος ὁ Φηγεὺς τὸ στιβαρὸν ἀφῆκεν, Κ' εἰς τοῦ Τυδείδου ἄνωθεν ἐπέρασε τὸν ὦμον Ἀριστερόθεν ἡ ἀίχμη.

Πλὴν δὲν τὸν εἶρε δευτέρως ἐπῆλθεν ὁ Τυδείδης Χλωροχρῆς, κ' ἡ λόγχη του δὲν ἔπεσε ματαίως. Τὸν ἐπληξε κατὰ τὴν κ' ἐκρήμισ' ἐκ τῶν ἵππων. Ὅ ἄλλος, ἀπὸ τ' ἄρμα του ἐπέδησε κ' ἐχάθη, οὐδ' ἐφρηντάθη φίλτατον νεκρὸν ν' ἀμυρσθητήση. Φεῦ, οὐδ' αὐτὸς θ' ἀπέφυγε τὴν μοῖραν τοῦ θανάτου. Ὅ Ἡραῖος τὸν ἔσωσε, μὲ σκότος συγκαλύψας, μὴν ἀπομείνη ἔρημος καὶ συντριβῆ ὁ γέρον. Τοὺς ἵππους τότε ὁ υἱὸς κρατήσας τοῦ Τυδέως, εἰς τοὺς συντρόφους ἔδωκε νὰ φέρουν εἰς τὰ πλοῖα. Οἱ Τρῶες δὲ τοὺς ἀριστεῖς τοῦ Δάρητος ὡς εἶδον τὸν ἕνα φεύγοντα, νεκρὸν εἰς τ' ἄρμα του τὸν ἄλλον, Βαθέως ἐταράχθησαν ἡ δὲ Γλαυκῶπις κόρη τὸν μέγαν Ἄρην ἔλαθεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ εἶπεν. ὦ Ἄρη, Ἄρη πορθητῆ, φθορεῦ, αἰματοπότα! Τοὺς Τρῶας δὲν ἀφίνομεν ἐδῶ καὶ τοὺς Ἀργεῖους, ἄ τὴν νίκην εἰς αὐτοὺς ὁ Ζεὺς ὡς θέλει νὰ δωρήσῃ. Κ' ἡμεῖς μακρὰν δὲν φεύγομεν τὴν πατρικὴν ὀργὴν του. Ἐἶπε, κ' ἐκείθεν ἔβγαλε τὸν γυῖρον πολεμάρχην, καὶ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ καλοῦ τὸν ἔφερε Σκαμάνδρου. Τοὺς Τρῶας τότε ἔλιγυσαν οἱ Δαναοὶ πᾶν δόρυ Ὀπλίτην ἐκ ἔρριψε κ' ὁ Ἀγαμέμνων πρῶτος τῶν Ἀλιζῶνων τὴν τιμὴν τὸν μέγαν ἐκ τοῦ δόρου του ἐκρήμισεν Ὀδίων. Ἐνῶ ἐστράφη, ἐμπήξεν εἰς τὸ μετάρρονόν του

τὸ δόρυ, κ' ἐκ τῶν ὤμων του ἐπέρασε τὸ στήθος. Κ' ἐδούπησε κ' ἐβρόντησαν ἐπάνω του τὰ ὄπλα. Τὸν Φαῦστον ὁ Ἰδομενεὺς ἐφόνευσε, τοῦ Βώρου Ἰῖόν, ἔλθοντ' ἀπὸ τὴν γῆν τῆς καρποφόρου Τάρνης. Ἐκεῖνον ὁ ἔξακουστός Ἰδομενεὺς, πηδῶντα Ἐπὶ τοῦ δόρου, δεξιὰ ἐλόγγισε τοῦ ὤμου, Κ' ἔπεσε κάτω, καὶ πικρὰ τὸν ἔζωσε σκοτία. Οἱ φίλοι του ἐγύμνωσαν ἐκεῖ τοῦ πολεμάρχου. Τοῦ δὲ Στροφίου τὸν υἱόν Σκαμάνδριον μὲ λόγχην Ὅ ἀίχμητὴς Μενέλαος ἐκτύπησεν ὀξείαν. Ὑπῆρξε μέγας κυνηγός, κ' ἡ Ἄρτεμις νὰ πλήττη πᾶν ἄγριον τὸν ἔμαθεν, ἐξ ὧν τὰ δάση τρέφουν. Πλὴν τότε δὲν τὸν ἔσωσε ἡ εὖσπλος θεότης, οὐδ' ἡ εὐθύτης τῶν βελῶν, ἣν εἶχε καύχημά του. Ὅ ἀκουστός Μενέλαος, ἐν ᾧ στραφεῖς ἐκεῖνος, Ἐφυγ' ἐμπρός του, ἐμπήξεν εἰς τὸ μετάρρονόν του τὸ δόρυ, κ' ἐκ τῶν ὤμων αὐτοῦ ἐπέρασε τὸ στήθος. Κ' ἔπεσε προύμυτα, βωβὰ ἐβρόντησαν τὰ ὄπλα. Τὸν Φέρεκλον ἐφόνευσεν ὁ Μηριόνης πάλιν, τοῦ Ἀρμονίδου τέκνονος υἱόν, ὅπου τὰ πάντα Ἐφιλοπόνει, κ' ἡ Παλλάς ἠγάπησεν ἐξόχως. Αὐτὸς τὰς κίνας ἔκαμε τὰς ἀρχακάους τότε τοῦ Ἀλεξάνδρου συμφορὰν μεγάλην εἰς τοὺς Τρῶας. Καὶ εἰς αὐτόν, δὲν ἤξευρε τὰς ἐκ Θεῶν προφῆσεις. Αὐτὸν ἐνῶ κατέφρασεν ὄρωμιν ὁ Μηριόνης, εἰς τοῦ γλουτῶ ἐκτύπησε τὰ δεξιὰ ἡ λόγχη. Διήλθε κάτω τοῦ ὀστού κ' ἐπέρασε τὴν κύστιν. Κατέπεσε ἔς τὰ γόνατα κ' ἐν στεναγμῷ ἐσβύστη. Τὸν δὲ Πηδαῖον ἔρριψε νεκρὸν ὁ Μέγης, νόθον Ἀντηνορίδην, ὃν ποτὲ ὡς τὰ γλυκὰ τῆς τέκνα, Τ' ἀνδρὸς τῆς χάριν ἔθρεψε, τῆς Θεαοῦς ὁ πόνος. Αὐτὸν ἐγγύθεν ἐπληξεν ὁ ἀκουστός Φυλεΐδης, εἰς τὸ ἰνίον ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς λογχίσας. Πρὸς τοὺς ὀδόντας ὁ χαλκὸς ἀπέκοψε τὴν γλώσσαν, Κ' ἔπεσε κάτω τὴν ψυχρὰν ἀίχμην ὀδοντορῖθιν. Τοῦ Εὐρυπύλου σφάγιον κατέπεσε ὁ Ὑψίνωρ, -τοῦ Δολοπίονος βλαστός. Πρεσβύτου, ὅστις ἱερεὺς ὑπῆρχε τοῦ Σκαμάνδρου εἰς τὴν Τρωάδα, κ' ὡς Θεὸς παρ' ὄλων ἐτιμᾶτο. Ἐκεῖνον τοῦ Εὐαίμονος ὁ σκύμνος ἐμπροσθέν του Ὡς ὑπεχώρει περωτὰ ἐκτύπησε τὸν ὦμον. Διὰ τοῦ ξίφους κ' ἔκοψε τὴν χεῖρα τὴν βαρεῖαν.

ΑΠΟ ΤΑ «ΑΝΘΕΜΙΑ»

Ανάστασις Αγάπης

Σ τὸν οὐρανὸ ζωγράφησα τὰ γαλανὰ σου μάτια
Ὅπου τὰστέρα κατοικοῦν σὲ μαγικά παλάτια
Καὶ τὴν Ἀγάπην μ' ἔθαψα στῆς γῆς τὰ καταχθόνια
Ἀφοῦ μαζὸν τὰ ζήσους δὲν εἶχανε ὁμόνοια.

Σπάρτη

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

(Τέλος ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Μὴν ὦρα πρὶν ἰγλέντιζα καὶ τραγουδοῦσα τὴν ἄνελ-
πιστα ὄλωσ διόλου, βρισκόμεθα μέσ' ἑς τὴν μέση τῆς θά-
λασσης καὶ πάλω γὰ ἰδῶ ἕνα δῦστυχο, ποῦ ψυχομαχᾷ,

Ἄχ! μόνο ἡ ἰδέα πῶς εἶναι ξένος μὲ κάνει νὰ πονῶ τὸν
ἄμμορο τὸν ναύτη. Σὰν νῆμουν ἀδελφός του, νοιώθει γι' αὐ-
τόνα ἡ ψυχὴ μου μεγάλη εὐσπλαγγνία. . . . Γιατί ποῖος
ξεύρει. . . Μποροῦμε νὰ εἰμαστέ βέβαιον πῶς θὰ πεθάνουμε
ἑς τὸ προσκέφαλό μας, κοντὰ ἑς ἐκείνους ποῦ μᾶς ἀγαποῦν;

Ἄ! δίχως ἄλλο, τὸ χέρι τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ θὰ σκεπάζῃ
αὐτὴν τὴν ὥρα τὸν ἀφοβο στρατιώτη τῆς ἐπιστήμης, ποῦ
πρόθυμος, χωρὶς καμμιὰ ἐπίδειξι, χωρὶς νὰ ζητᾷ δόξα
φεύτικη, πηγαίνει κεί ποῦ τὸν προστάζει ἡ τιμὴ καὶ ἡ φι-
λανθρωπία!

Ὁ κόσμος ὅλος πρέπει νύχτα ἕμερα νὰ τοὺς εὐλογῇ καὶ
πρέπ νὰ προσευχέται γι' αὐτοὺς ποῦ ἔσθ γενναῖοι μάρ-
τυρες, δίχως νὰ συλλογισθῶνε τὸ συμφέρον, εἰν' ἔτοιμοι
νὰ θυσιάσωνε καὶ τὴν ζωὴν τους, φθάνει μόνο νὰ φέρουν
τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ἐλπίδα ἑς τὸ σπίτι, ποῦ ἔρχεται ὁ χάρος
νὰ τὸ ρημάξῃ.

Συλλογίσθηκα ὕστερα τοὺς ναῦτες.
Παιδιά, ποῦ τὰ ἐμεγάλωσαν οἱ μάνας τους ποῖος ξέφρει
μὲ πόσους πόνους καὶ λαχτάρες, κάθε στιγμὴ ἀντικρίζουνε
τὸ μνήμα, τὸν χαμό, καὶ παραδέρνουν μέσ' ἑς τὴν ἀπιστη
τὴν θάλασσα. Μόνο γιὰ νὰ βγάλουν τὸ ψωμί τους, κινδου-
νεοῦν καὶ ἰδρώνουν νύχτα-μέρα καὶ ὁ ἰδρωτᾶς τους εἰν'
αἶμα, ποῦ χύνεται ἀπὸ τὰ φυλλοκαρδιά τους. . . Κ' ἔρχεται
ὦρα μαύρη, ποῦ. . .

Ἐφθάσαμε! οἱ ναῦτες μ' ἕνα στόμα ἐφώναζαν.
Ἐνὰ τρίξιμο μ' ἔκανε νὰ καταλάβω πῶς ἡ βάρκα ἑς τὸ
καράβι ἀκούμπησε.
**
Μᾶς ἔριξαν μὴ σκάλα ἀπὸ σχοινὶ καὶ ἀνεβήκαμε ἑς τὸ
μπάρκο.

Ἐνὰ τρίξιμο μ' ἔκανε νὰ καταλάβω πῶς ἡ βάρκα ἑς τὸ
καράβι ἀκούμπησε.

**
Μᾶς ἔριξαν μὴ σκάλα ἀπὸ σχοινὶ καὶ ἀνεβήκαμε ἑς τὸ
μπάρκο.

Ὡς ποῦ νὰ μιλήσῃ ὁ καπετάνιος τὸν γιατρό, ἐγὼ κατέ-
βηκα ἑς τὸ καμαρίνι πρῶτος.

Τὰ μάτια μου λυπητερὴ καὶ ἀλησμόνητὴ ἀντίρυσαν εἰ-
κόνα. Σ τὸ καμαρίνι, μέσ' ἑς τὴ μέση, ἀπάνω ἑς τὰ σανί-
δια, ἦταν ξαπλωμένος καὶ ἀκίνητος ἕνας λεβέντης ἔσθ τὸν
ἄγγελο. Τὰ μάτια του ἦσαν μισοκλειστά καὶ ἔγερνε ἀπὸ τὸ
ἕνα πλάγι τὸ κεφάλι του. Ἕνας ναύτης, γέροντας μὲ κάτα-
πρα κελιά, ἑς τὸ πλάι του γονατιστὸς τὸν ἔτριβε μὲ ρόμι.
Παρέκει δύο-τρεῖς ἄλλοισύντροφοί του, σιωπηλοὶ καὶ περίλυποι
ἐκυττάζανε ἐκεῖνο τὸ ἀκίνητο κορμὶ καὶ τὸ θαμπερὸ φῶς τῆς
λάμπας ἔδινε μὴν ὄψι λυπητερὴ καὶ ἄγρια ἑς τὰ πάντα,
ποῦ ἦσαν ἐκεῖ μέσα.

Δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου. Μοῦ ἤλθε νὰ
ὀρμήσω καὶ ἀγκλιώσω τὸ παγωμένο καὶ ἄψυχο ἐκεῖνο σῶ-
μα. Τί ἤθελα νὰ κἀνω; Νὰ βγάλω τὴν ψυχὴν μου καὶ νὰ
τὴν δώσω ἑς τὸ πτώμα τὸ ἀκίνητο;

Ἄχ! πόσο ἀδύνατος εἶναι ὁ ἄνθρωπος!
Ἦγγα κοντὰ του. Ἐβλάκα τὸ χέρι ἑς τὴν καρδιὰ του· κ-
νένας χτύπος. Μισοκνοιῶ τὰ μάτια του· θολὰ, μάτια πε-
θαμένου.

Τραβήχθηκα.
Ὅλοι οἱ ναῦτες ἐσηκώθησαν ἑς τὸ πόδι.

Μὲ βλέπανε μὲ μὴ σιωπηλὴ κέγκαρδια συμπάθεια καὶ
ἄκουα νὰ λένε μεταξύ τους ὁ γιατρός.

— Ὅχι, δὲν εἶμαι ὁ γιατρός, εἶμαι φίλος του, τοὺς ἀ-
παντῶ. Ἐκεῖνος νὰ, καταβιάσῃ, ἔρχεται μὲ τὸν καπετάνιο.

Ὁ γιατρός ἔκανε ὅ, τι μποροῦσε, γιὰ νὰ ξαναφέρῃ ἑς τὴν
ζωὴν τὸν ναύτη τὸν κακότυχο. Τὸν ἐξέτασε, τὸν ξαναεξε-
τάσε τοὺς σφυγμούς του, τοῦ ἔβλεπε ἑς τὴν μύτη του ἀμμοनिὰ,
τοῦ ἀνοῖξε τὸ στόμα του, ἔβλεπε τρεῖς-τέσσαρες φορές τὸ αἰ-
τί του καὶ ἀφουγκράσθηκε ἑς τὸν τόπο τῆς καρδιᾶς του, ἔ-
βλεπε καθρέπτῃ ἑς τὸ στόμα του, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἀνασαινη.
Τίποτα! Τίποτα!

Ἦέρασε ὡς ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας καὶ πεσμένος ὁ γιατρός
ἀπάνω ἑς τὸν ἀναίσθητο ἄκομα τὸν ἐξέταξε ἂν ἔχῃ παραμι-
κρὸ ζωῆς σημάδι.

Ὅλοι ὅσοι ἤμασταν ἐκεῖ κρατῶντας τὴν ἀναπνοὴν μας γιὰ
νὰ μὴν ταραξοῦμε τὴν ἀγωνίαν τοῦ γιατροῦ ἐνοιώθαμε μέσθ
μας ἕνα τρομερὸ μαρτύριο καὶ μὲ λαχτάρα τὸν ἐβλέπαμε,
ὡς ποῦ ἐσηκώθηκε, ἔβγαλε τὸ μαντήλι του, σκούπισε τὸν
ἰδρωτὸν του καὶ κουνῶντας τὸ κεφάλι του μᾶς λέει

— Κοῦμα, εἶναι πεθαμένος.

Εἶχαμε ὄλοι τὴν ἐλπίδα πῶς ὁ γιατρός θὰ τὸν ζωντά-
νευε· τὴν ἑλπίδα αὐτὴ ἐμείναμε ὡς ἂν μαρμαρωμένοι
ἀπὸ τὴν λύπη μας.

Ἄπελπισία!
Εἶναι πεθαμένος.

**
Ὁ γιατρός ἔφυγε μαζὺ μὲ τὸν καπετάνιο γιὰ νὰ γράψουνε
τὴν ἔκθεσι.

Ὁ γέροντας ἐκεῖνος, ὁ λοστρόμος, ποῦ τὸν ἔτριβε, ἔφερε
λιθᾶνι κενὰ θυμικτὸ, ἀναψὲ μὴ λαμπάδα τῆς λαμπρῆς,
τὴν ἔβλεπε κοντὰ ἑς τὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ καὶ ἀφοῦ δὲν εἶχαν
σάβανο γιὰ νὰ τὸν σαβανώσῃ, τὸν σκέπασε μὲ μὴ σημάδι
ἀσπρογάλανη.

Σιωπηλοὶ οἱ ναῦτες ἔσκυψαν καὶ ὀρίλησαν τὸν πεθαμένο
καὶ γονάτισαν ὀλόγυρά του.

Καὶ εἶδα τότες νὰ βρέχουν τὰ δάκρυα ἑσθ τὰ διακμάντια

2

Ἄκουσε δῶ· θὰ δῆς ναρθῆ μὰ μέρα
ποῦ θὰ τὸ μετανοιώσῃς στὰ σωτὰ σου
μὰ τότε ἐγὼ δὲν θάμαι περὰ δῶ πέρα
κ' ἔτσι θὰ μείνη κούφια ἡ ἀγκαλιά σου.

Καὶ σὰν στὸ φωτισμένο σου σαλόνι
κανεὶς δὲν θὰ γυρίζῃ νὰ σὲ δῇ
καὶ σὲ καμμιὰ γωνίτσα θάσαι μόνη,
γρηά, κουκουλωμένη σὰν παιδί,

Θὰ θυμηθῆς αὐτὰ ποῦ τώρα γράφω
στὲς ὑστερνές σου μέρες, ἔμπρὸς στὸν τάφο
καὶ θὲ νὰ πῆς μὲ δάκρυα στὰ ἄματια,
«τί κέρδισα ἡ κουτὴ μὲ τὰ γινάτια.»

3

Τώρα ποῦ, ἀγάπη μου, σὲ λίγο
μακριὰ στὰ ξένα θὰ σοῦ φύγω,
λύπη—τὸ πιστεύεις;—μέσα μου δὲν νοιώθω,
κ' οὔτε πίσω πάλι νάρθω ἔχω πόθο.

Βάρβαρος ὁ χρόνος θὰ σταθῆ,
ἀκαρδός, ἀγάπη μου, προστὰ σου,
καὶ ἡ χιονισμένη ἐμμορφιά σου
σ' ἕνα φύτρημά του θὰ χαθῆ.

Καὶ φοβοῦμαι, μὴ σὰν θὰ γυρίσω
μὲ καρδιά γιὰ σένα διψασμένη,
ἔμπρὸς μου ξάφνω ἔτσι ἀντικρύσω
μὴ γρηά, φαφούτα, σιχαμένη.

Ο. Κ.

τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα τ' ἀνδρειωμένα, ποῦ ἡ θάλασσα, ἡ βροχὴ,
τὸ χιόνι, ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀέρας τοὺς ἐδώσανε τὸ μαυροκόκκινο
ἐκεῖνο χρῶμα, ποῦ παριστάνει ζωντανὴ τὴν ἀροβιά, καὶ ἄ-
κουσ' ἀπ' τὰ σιδερένια στήθια τοὺς βαρεῖα νῆα στενάζῃ ἡ
μαύρη τους καρδιά.

Σὲ λίγο πάλι ὄλοι ἐσιωπήσαμε μὰπὸ τὴν ὄψι τους κατα-
λάβαινα πῶς ἡ ψυχὴ τους θάλεγε μὲ τὴν βουβὴ καὶ οὐρα-
νόφθοστη φωνὴ τοῦ πόνου τὸ πλεῖο πικρὸ μοιρολόι γιὰ τὸν
νεκρὸ τους φίλο, ποῦ ἀντίκρυ τοὺς ἐκοίτοντα μὲ ὄψι παρα-
πονεμένη καὶ μυστικὸ χαμόγελο ἑς τὰ χεῖλη.

Ἦέρασαν ἀκόμα ὡς δύο ὄρες καὶ κόντευε νὰ ζημερώσῃ.
Ἐρίλησα τὸν πεθαμένο ἀκόμα μὴ φορὰ κέκίνησα νὰ φύγω.

Ἄ! Δὲν θὰ ξεχάσω μὲ πόση ἀγάπη μοῦ ἔσφιξαν τὸ χέρι
μου οἱ ναῦτες ὄλοι καὶ τὸν λόγο, ποῦ μοῦ εἶπε ὁ λοστρόμος,
ἔσθ τοὺς ἀπεχαριέτιζα.

— Ἄχ! Ἐκεῖνος πέθανε, ἠτύχατε! Μὰ ποῖος θὰ παρη-
γορήσῃ τὴν ἀμοιρῆ του μάνα, ποῦ ἐτοίμαζε νὰ τοῦ φορέσῃ
στέρνα τοῦ γάμου, καὶ τῆς ξενητεῖς τὸ χῶμα τώρα θὰ
σκεπάσῃ τὸν παντέρημο.

**
Δυὸ μέρες ὕστερα ἔπεπατοῦσα μοναχὸς μου ἑς τοῦ χω-
ριοῦ μου τὴν ἀρογιαλιά. Ὁ καιρὸς ἦταν ὠραῖος καὶ ὁ βο-
ρρῆς ἀγάλη ἀγάλη ἄρχισε νὰ φυσᾷ ἀπὸ τὴν Μαύρη Θάλασσα.

Ἐνα καράβι ἀπ' τὸ λιμάνι μέσα τὴν ἀγκουρὰ του ἀνέ-
βαζε. Γυρῶ καὶ βλέπω ἦταν τὸ μπάρκο τὸ κεφαλλονί-
τικο. Ἀνοῖξε ὄλα του τὰ πανιά καὶ ἄρχισε νὰ φεύγῃ. Θαρρῶ
πῶς ὄλ' οἱ ναῦτες ἐστέκονταν ἑς τὴν πρύμη του ἐβλέπαν
τὸ Βουγιουκ-Δερέ.

Ποῖος ξέφρει μὲ πόσην λύπη θὰ ἐξεχώριζαν τὸν τόπο, ποῦ
ἔθαψαν τὸν σύντροπό τους τὸν ἀγαπημένο.

Σὲ λίγη ὥρα ἔρθεσε τὸ μπάρκο κοντὰ ἑς τὰ Θεραπειά.
Καὶ εἶδα τὴν οὐρανόχρωμη σημαία του νὰ κυματίζῃ ὀλοένα
ἑς τὸν ἀέρα, ἔσθ νάθελε γιὰ ὕστερη φορὰ νὰ χαιρετίσῃ τὸν
ἄτυχο λεβέντη, ποῦ θὰ τον φᾷ ἀσπλαγχνὰ τὸ χῶμα τοῦ
χωριοῦ μου.

Ἦέρασε ἀκόμα μὴ στιγμὴ.
Φυσᾷ ὁ ἀνεμὸς πλεῖο δυνατὰ καὶ τὸ καράβι πάει, πάει
γιὰ τὴν Ἄσπρη Θάλασσα.

1896.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

P. H. E. LEGRAND

ΑΠΟ ΤΕΣ ΠΙΚΡΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

1

Ἄπ' τὴ γλυκεῖα τὴ Νόρμα ἕνα κομμάτι
ἐσφύριζε ὁ ποιητὴς καὶ εἶδα
νὰ λάμψῃ ἕνα δάκρυ στὸ γλυκό σου ἄματι,
καὶ μὴ στὸ μέτωπό σου νὰ φανῆ ρυτίδα.

Γιατί νὰ κλάψῃς; πέ μου· τὰ παλιὰ
ἂν ἤρθανε στὸ νοῦ σου πάλι,
στὴν πυρωμένη μου ἀγκαλιά
γύρε τὸ ἔμμορφο κεφάλι.

Καινούρια ρούφηξε ζωὴ
ἀπ' τὰ λαχταριστὰ μου χεῖλη
καὶ στῆς ζωῆς μου τὸ πρωί,
λησμόνα τὸ δικό σου δεῖλι.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ
ΤΟΥ ΛΟΥΔΩΒΙΚΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΥ ΦΩΒΕΛ

(Συνέχεια)

Ἀπὸ τοῦ 1810, ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις, καὶ ἂν μὴ
ἐπεδόθη εἰς ἀνακλύψιν ἀρχαιοτήτων, ἐπεθύμει ὁμως νὰ
προβῆ εἰς ἀγορὰν τοιούτων· πρὸς τοῦτο δ' ὑπεδείχθη ὑπὸ
πάντων ὁ Φωβελ ὅπως χρησιμεύσῃ διὰ τὰς διαπραγματεῦ-
σεις. Τῷ 1811 παρεκλήθη νὰ πληροφορηθῆ περὶ τῶν ἐν
Ἄργει ὑπὸ τοῦ Βελῆ πασᾶ γενομένων ἀνταρσιῶν, ἔλαβε
μάλιστα τὴν πληρεξουσιότητα νὰ προβῆ καὶ εἰς ἀγοράς·
ἡ ἐπιστολὴ ἀρίκετο βραδέως· τὰ εὐρήματα τοῦ Βελῆ πασᾶ,
— τριακοντὰς ἀγαλμάτων, προτομῶν καὶ τεμαχιῶν, μετρίως
ἐργασίας, ἐφαρμένα, τὰ πλεῖστα ῥωμαϊκὰ, εἶχον πωληθῆ
ἀντὶ 1000 σικινίων εἰς ἀγγλον ἀξιωματικὸν συνοδούντα
τὸν λόρδον North. Ἄλλοτε, ἐνεκα εἰδήσεων ἐκ Κρή-
της, παραγγέλλουσι τῷ Φωβέλ νὰ λάβῃ πληροφορίας
περὶ ὠραίου τινος ἀγάλματος «εὐρισκομένου ἐν Μάνη», καὶ
εἰκονίζοντος, καθὰ εἶλεγον, τὸν Λεωνίδα εἰς φυσικὸν μέγε-
θος, ἐστερημένου ὁμως τῆς ἐτέρης τῶν χειρῶν. Ἄγνωσθ τι

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

Γ Ρ Α Μ Μ Α Ι

ΑΘΗΝΩΝ Π. Ν. ΦΑΛΗΡΟΥ & Ν. ΦΑΛΗΡΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Αρομολόγιον ισχύον από τῆς Κυριακῆς 11 Ἀπριλίου 1899

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον 'Ακαδημία	Ἐξ Φαλ. εἰς Πειραιῶν		Ἐξ Πειρ. εἰς Φάληρον		Ἐξ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας
	Πρὸς τὴν Δημαρχίαν	Πρὸς τὴν ὁδὸν Σωκράτους	Ἐξ τῆς Δημαρχίας	Ἐξ τῆς ὁδοῦ Σωκράτους	
Π. Μ.	Π. Μ.	Π. Μ.	Π. Μ.	Π. Μ.	Π. Μ.
6.—	6.—	7.—	6.20	7.16	6.40
6.40	6.40	7.20	7.—	7.36	7.20
7.20	7.20	7.40	7.40	7.56	8.—
8.—	8.—	8.—	8.20	8.16	8.40
8.40	8.40	8.10	9.—	8.36	9.20
9.20	9.20	9.—	9.40	8.56	10.—
10.—	10.—	9.20	10.20	9.16	10.40
10.40	10.40	9.40	10.20	9.36	10.40
11.20	11.20	10.—	11.—	9.56	11.20
12.05	12.—	10.40	11.40	10.16	12.—
—	—	11.—	—	10.36	—
—	—	11.20	—	10.56	—
—	—	11.40	—	11.16	—
—	—	12.—	—	11.36	—
—	—	—	—	11.56	—
M. M.	M. M.	M. M.	M. M.	M. M.	M. M.
12.40	12.40	12.20	12.20	12.16	12.40
1.20	1.20	12.40	1.—	12.36	1.20
2.—	2.—	1.—	1.40	12.56	2.—
2.40	2.40	1.20	2.20	1.16	2.40
3.20	3.20	1.40	3.—	1.36	3.20
4.—	4.—	2.—	3.40	1.56	4.—
4.40	4.40	2.20	4.20	2.16	4.40
5.20	5.20	2.40	5.—	2.36	5.20
6.—	6.—	3.—	5.40	2.56	6.—
6.40	6.40	3.20	6.20	3.16	6.40
7.20	7.20	3.40	7.—	3.36	7.20
8.—	8.—	4.—	7.40	3.56	8.—
8.40	8.40	4.20	8.20	4.16	8.40
—	—	4.40	9.—	4.36	9.20
—	—	5.—	9.40	4.56	—
—	—	5.20	—	5.16	—
—	—	5.40	—	5.36	—
—	—	6.—	—	5.56	—
—	—	6.20	—	6.16	—
—	—	6.40	—	6.36	—
—	—	7.—	—	6.56	—
—	—	7.20	—	7.16	—
—	—	7.40	—	7.36	—
—	—	8.—	—	7.56	—
—	—	8.20	—	8.16	—
—	—	8.40	—	8.36	—
—	—	—	—	8.56	—

ΕΚ ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ
5.40 Π. Μ.
6.10 »

ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΚΑΛΛΙΘΕΑΝ
9.15 Μ. Μ.
10.— »

ΣΗΜ. Ἡ πώλησις τῶν εἰσιτηρίων γίνεται εἰς τὸν Σταθμὸν Πειραιῶς πλησίον τῆς Δημαρχίας, ἐν τῇ ὁδῷ Σωκράτους καὶ ἐν Ν. Φαλήρῳ παρὰ τῷ σταθμῷ, ἐν Ἀθήναις δὲ παρὰ τῇ Ἀκαδημίᾳ, στασεις Ἀνακτόρων, Ὁρφανίδου καὶ σταθμῷ Μικρυγιάννη.

Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς καιροῦ ἐπιτρέποντος.

Ἐξ Ἀθ. εἰς Φάλ. Ἀκαδημία	Ἐξ Φαλ. εἰς Πειραιῶν		Ἐξ Πειρ. εἰς Φάλ.		Ἐξ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας
	Πρὸς τὴν Δημαρχίαν	Πρὸς τὴν ὁδὸν Σωκράτους	Ἐξ τῆς Δημαρχίας	Ἐξ τῆς ὁδοῦ Σωκράτους	
M. M.	M. M.	M. M.	M. M.	M. M.	M. M.
12.05	12.—	12.20	12.20	12.16	12.—
12.40	12.40	12.40	1.—	12.36	12.40
1.20	1.25	1.—	1.—	12.56	1.20
—	1.55	1.20	1.40	1.16	2.—
2.10	2.25	1.40	2.10	1.36	2.30
2.40	2.55	2.—	2.40	1.56	3.—
3.10	3.25	2.20	3.10	2.16	3.—
3.40	3.55	2.40	3.40	2.36	3.30
4.10	4.25	2.60	4.10	2.56	4.—
4.40	4.55	3.20	4.40	3.16	4.—
5.10	5.25	3.40	5.10	3.36	4.30
5.40	5.55	4.—	5.40	3.56	5.—
6.10	6.25	4.20	6.10	4.16	5.30
6.40	6.55	4.40	6.40	4.36	6.—
7.10	7.25	5.—	7.10	4.56	6.30
7.40	7.55	5.20	7.40	5.16	7.—
8.10	8.25	5.40	8.10	5.36	7.30
8.40	8.55	6.—	8.40	5.56	8.—
—	9.25	6.20	9.10	6.16	8.—
—	—	6.40	9.40	6.36	8.30
—	—	7.—	—	6.56	9.—
—	—	7.20	—	7.16	9.30
—	—	7.40	—	7.36	—
—	—	8.—	—	7.56	—
—	—	8.20	—	8.16	—
—	—	8.40	—	8.36	—
—	—	—	—	8.56	—

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΙΒΩΤΟΠΟΙΑΣ Γ. ΔΑΔΑΝΔΩΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΣΥΡΩ (Ὁδὸς Ρήγα καὶ Ἀγορᾶς).
Κατασκευάζει τὰ τελειότερα κιβώτια καὶ ταξειδιωτικὸς σάκκους (Βαλιτζίκας) ἐραμίλλους καὶ τῶν τελειότερων Εὐρωπαϊκῶν. Εὐσυνειδήτος ἐργασία, τιμαὶ λογικαί, καλαισθησία.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΘ. Γ. ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἀγ. Μάρκου ἀριθ. 6
Μία ἐπίσκεψις εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν Atelier τοῦ κ. Σμυρναίου δύναται νὰ πείσῃ πάντας, ὅτι ἐργάζεται μὲ εὐσυνειδησίαν καὶ καλαισθησίαν.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΤΟ ΠΑΝΘΕΟΝ» ΦΩΚ. ΠΑΠΑΜΗΤΡΟΥ

Ὁδὸς Αἰόλου 127 ἄνωθεν Λούβρου
Τὸ τελειότερον ἐργαστήριον (atelier) τῆς Ἀνατολῆς. Μοναδικὸν διὰ φωτογράφησιν καὶ τεσσαράκοντα ἔτι ἀτόμων ἐν συμπλέγματι, οἰκογενειῶν, σχολειῶν, ὁμίλων κλπ. Ἀπαράμιλλος φωτογράφησις ἐκτὸς τοῦ Φωτογραφείου. Τὰ κυριώτερα συστατικὰ του εἶναι ἐργασία καλλιτεχνικὴ καὶ τιμὰὶ μέτριαι, ἅτινα θὰ καταστήσουν αὐτὸ τὸ λαϊκώτερον Φωτογραφεῖον τῶν Ἀθηνῶν.
Ἀλέξανδρος Χρυσόσηλαιωτίσης

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ Δ. ΜΑΤΣΗ

ΕΝ ΣΥΡΩ ἐπὶ τῆς πλατείας Μικαούλη
Τὸ πρῶτον ξενοδοχεῖον τῆς Σύρου, δωμάτια εὐρύχωρα καὶ εὐάερα, καθαριότης ἀμεμπτος. Αἴθουσα Ἐστιατορίου Table d'haute καὶ en Carte.
Ἰδιαιτέρως διαμερίσματα δι' οἰκογενείας.